

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

*Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy
Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00' sáng Thứ sáu, ngày 19/08/2022*

NỘI DUNG HỌC TẬP ĐỀ TÀI 981

“THÀNH GIA LẬP NGHIỆP PHẢI SÁNG SUỐT”

Người thế gian cho rằng, mỗi người đều phải có một gia đình, phải có tổ ấm. Hòa Thượng nói: *“Người xưa tạo chữ rất ý nghĩa, chữ “Gia” ở trên là mái nhà, ở bên dưới là bộ “Thi”, nghĩa là một đàn heo. Ý nghĩa của chữ “Gia” là nuôi nhốt, là giam cầm. Rất nhiều người bị giam cầm, nuôi nhốt trong mái nhà nhỏ bé đó nên họ đã bị mất đi chỉ hướng cao cả”*. Khi chúng ta xây dựng tổ ấm thì chúng ta dính chặt vào tổ ấm đó, những hoài bão, ước vọng to lớn của chúng ta bị dập tắt. Ngôi nhà trở thành sự trói buộc.

“*Xuất*” là ra khỏi, “*gia*” là nhà. “*Xuất gia*” là ra khỏi nhà, ra khỏi thế tục gia, phiền não gia, tam giới gia. Bước đầu là chúng ta ra khỏi nhà thế tục, sau đó chúng ta phải ra khỏi ngôi nhà tam giới. Tam giới là dục giới, sắc giới, vô sắc giới. Phần nhiều chúng ta dính mắc ở “*thành gia lập nghiệp*”, chúng ta cho rằng chúng ta phải có tổ ấm, có nghề nghiệp ổn định.

Chư Phật Bồ Tát đến thế gian để hoằng pháp lợi sinh, tận tâm tận lực vì chúng sinh. Các Ngài không nghĩ đến gia đình, gia nghiệp. Các bậc cô Thánh Tiên Hiền cũng vậy, các Ngài lấy sự nghiệp giáo hóa chúng sanh làm sự nghiệp suốt đời. Chúng ta chỉ chấp chặt trong một gia đình, gia nghiệp nhỏ bé.

Hòa Thượng nói: *“Thành gia lập nghiệp phải hết sức sáng suốt”*. Người xuất gia là người ra khỏi nhà thế tục, cả cuộc đời để hy sinh phụng hiến, vì chúng sanh lo nghĩ, không vì cái riêng của mình. Hòa Thượng nói: *“Tôi đến thế gian này như một lữ khách”*. Ngài chỉ có quyền sử dụng hoàn toàn không có quyền sở hữu nên Ngài rất tự tại. Người thế gian sống không tự tại vì họ tự đặt mình vào hoàn cảnh không thoát ra được.

Một người học trò cũ của tôi hiện nay cuộc sống khổ không nói ra lời. Trước đây, chú có một nghề nghiệp rất tốt, rất ổn định. Chú cưới một người vợ ít hơn nhiều tuổi, rất xinh đẹp. Ban đầu người vợ hứa sẽ ăn chay cùng chồng nhưng sau một thời gian thì chú bỏ ăn chay, bỏ tu hành. Trước đây, hai vợ chồng ở ngôi nhà nhỏ 20m2 nhưng sau đó hai người vay

tiền ngân hàng nhiều tỷ để xây một ngôi nhà rất lớn. Hàng tháng, họ đều phải trả lãi suất ngân hàng. Hiện tại, hai vợ chồng đã ly thân nhưng vẫn phải sống cùng trong một ngôi nhà. Khổ chồng chất khổ! Như vậy, không phải là chúng ta “*thành gia lập nghiệp*” mà chúng ta tạo ngục tù nuôi nhốt những người đau khổ trong đó.

Hòa Thượng nói: “*Ở thế gian, tất cả chúng sanh đều có dục vọng, họ không biết đây là căn gốc của phiền não. Trên Kinh Phật đã dạy: “Năm dục sáu trần là phiền não, chướng ngại nên chúng ta nhất định phải xa lìa, xả bỏ không để vướng bận trong tâm”*”. Có những người thế gian có nhiều hoài bão, muốn làm việc lớn cho chúng sanh nhưng họ bị ngôi nhà nhốt chặt, không thoát ra được. Ngôi nhà thế gian là phiền não, chướng ngại nhưng trong nhà lửa của tam giới khủng khiếp hơn nhiều. Con người mãi luân hồi sinh tử trong ngôi nhà tam giới. Tam giới là dục giới, sắc giới và vô sắc giới. Dục giới là ba đường ác và một phần của ba đường thiện. Chúng sanh bị nhốt trong ngôi nhà thế tục, ngôi nhà trần gian, ngôi nhà phiền não, ngôi nhà sinh tử. Chúng ta cứ luẩn quẩn trong những ngôi nhà này không thoát ra được!

Hòa Thượng nói: “*Chúng ta đem dục vọng của mình hạ xuống mức thấp nhất thì đời sống của chúng ta liền đại tự tại, hạnh phúc mỹ mãn. Thế nhưng đạo lý này có ai hiểu được!*”. Cả cuộc đời Hòa Thượng không lo cho mình nhưng Ngài đi đến đâu cũng có nhà ở, có phòng để thu âm bài giảng. Cư sĩ Hứa Triết một đời hy sinh phụng hiến cho người nhưng bà không thiếu cơm ăn, áo mặc, nhà ở. Người có phước, phước báu sẽ tự an bài đời sống của họ. Chúng ta phải tích cực tạo phước, tích cực cho đi. Người thế gian tích cực làm những việc tự tư tự lợi. Chúng ta đã có những tấm gương làm ra kết quả mỹ mãn nhưng chúng ta không làm theo.

Tôi rất sâu sắc thể hội lời nói của người xưa: “*Nhất ẩm nhất trác mạc phi tiền định*”. Một bữa ăn, một ngụm nước đều do tiền định, do phước báu trong mạng chúng ta định đặt. Chúng ta phải tích cực tạo phước. Phước báu của chúng ta, chúng ta cũng không hưởng mà dành cho người thế gian hưởng. Nơi tôi đang ở, một tháng không cần đi ra ngoài thì cũng có thể sống vì trong vườn có đủ các loại rau cải ngọt, cải xanh, dọc mùng, xuyên chi, rau dền, xà lách. Chúng ta đem dục vọng hạ đến mức thấp nhất thì đời sống của chúng ta không có lo buồn, phiền não. Đời sống vật chất, đời sống tinh thần của chúng ta đều tự tại.

Hôm trước, một gia đình học trò đến thăm nhà tôi, tôi tiếp làm Pizza rau sạch mời họ. Tôi sống trong núi mà món gì cũng có thể làm được. Tôi trồng một cây mít, mỗi năm cây ra hơn 70 quả, tôi làm món mít kho có vị ngon rất đặc biệt nên họ rất thích. Đời sống của tôi rất

đơn giản, tôi không có mong cầu nên rất thoải mái, tự tại. Ngày ngày, tôi trải qua đời sống vật chất, tinh thần rất thanh tịnh.

Hòa Thượng nói: **“Thích Ca Mâu Ni dạy tăng đoàn nửa ngày ăn một bữa, dưới gốc cây ngủ một đêm, trên người chỉ là ba y một bát. Đời sống như vậy rất tự tại không có một chút gánh nặng, lo buồn”**. Chúng ta có quá nhiều lo toan. Chúng ta xây nhà càng lớn thì chúng ta càng phải lo nghĩ nhiều. Hàng tháng có rất nhiều khoản tiền phải lo như tiền điện, tiền nước, tiền bảo vệ. Hòa Thượng nói: **“Người xưa tạo chữ rất ý nghĩa. Chữ “Gia” ở trên là mái nhà, ở dưới là đàn heo”**. Có người giải thích chữ “Gia” tạo hình như vậy vì trong nhà người xưa thường nuôi heo. Họ không hiểu theo ý là ngôi nhà là nơi nuôi nhốt, giam cầm con người.

Hòa Thượng nói: **“Người thế gian mê hoặc, điên đảo, tham đắm trong năm dục sáu trần. Họ nghĩ rằng họ phải “thành gia lập nghiệp”. Chúng ta nhìn chữ “Gia” thì chúng ta thấy một bộ khung giam cầm người trong đó. Nhà là nơi những chú heo nhỏ bị giam nhốt. Phật thông minh nên Phật không làm việc này!”**. Phật không thành gia lập nghiệp như người thế gian, Ngài vượt ra ngoài. Người xuất gia cũng vượt ra khỏi ngôi nhà nhỏ, không còn bị giam nhốt.

Hòa Thượng nói: **“Chúng ta “thành gia” chính là chúng ta đã bị nhốt chặt trong một không gian chật hẹp. Người xưa tạo chữ ý nghĩa rất sâu sắc. Người xưa nhắc nhở chúng ta phải giác ngộ, phải tỉnh thức xem chúng ta có đang bị nuôi nhốt trong một cái chuồng chật hẹp không! Chúng ta chân thật bội phục trí tuệ của người xưa. Người xưa có ân huệ rất lớn đối với thế hệ sau!”**. Chúng ta đều vui mừng khi có nhà, có chỗ nuôi nhốt, buộc chặt lấy chúng ta. Chúng ta rất đáng thương!

Hòa Thượng nói: **“Người xưa tạo ra chữ hàm ý rất sâu sắc để nhắc nhở chúng ta phải tỉnh giác! Phật pháp nói: “Giác là không mê”**. Người xưa luôn dùng cách để đánh thức chúng ta. Người xưa, tạo chữ có ý nghĩa rất sâu sắc. Trong chữ “hòa bình”, chữ “hòa” là nhân, chữ “bình” là quả. Chúng ta muốn “hòa” thì chúng ta phải “bình”. Trong một đoàn thể, một gia đình nếu không “hòa” thì sẽ không có “bình”. Ngôn ngữ hàng ngày đều có ý nhắc nhở, đánh thức chúng ta. Chữ “sắc”, phía trên chữ sắc là bộ “đao”, bên dưới là chữ “ky” nghĩa là “mình”. Ý nghĩa tượng hình của chữ “sắc” là như con dao đang cắt chúng ta. Chữ “kim” nghĩa là “tiền”, trong chữ “kim” có hai bộ “qua”. “Qua” là giáo, kiếm. Hai cây kiếm đang chiến đấu với nhau để dành lấy tiền.

Hòa Thượng nói: *“Năm xưa, có một đồng tu quen biết một người bạn nữ, họ muốn kết hôn với nhau. Họ viết thư gửi cho tôi xin ý kiến. Tôi gửi cho họ một tấm hình, trong đó có chữ “Kết hôn”. Trong chữ “Kết hôn”, một bên là bộ nữ, một bên là chữ hôn. “Hôn” nghĩa là mê muội. Tôi muốn nhắc nhở họ đừng để người nữ làm cho mê muội”*. Hòa Thượng nhắc người đó là có thể “kết” thành gia đình nhưng đừng “hôn”. Nghĩa là đừng để mình hôn mê, mê muội. Chúng ta phải sáng suốt, chúng ta muốn sáng suốt thì chúng ta phải nương vào trí tuệ của Phật Bồ Tát, của Cổ Thánh Tiên Hiền. Chúng ta đừng để việc kết hôn làm mờ đi tâm trí, làm mờ đi sự tiến thủ, chí hướng của chúng ta.

Hòa Thượng nói: *“Phần nhiều chúng ta không biết được con đường trung đạo là “kết” mà không “hôn”. Chúng ta kết hôn nhưng luôn tỉnh giác, không mê mờ. Chúng ta thành gia nhưng không bị gia trói buộc. Người chân thật thông minh đi con đường trung đạo. Phật Bồ Tát đi con đường trung đạo. Người thế gian mê muội nên không thể hội được điều này”*. Người xưa “thành gia lập nghiệp” nhưng họ vẫn làm những việc vang danh thiên cổ, lợi ích cho quốc gia dân tộc. Chúng ta “thành gia lập nghiệp” thì giống như tự tạo một cái chuồng để tự nuôi nhốt hoài bãi, sự tiến thủ của chính mình.

Chúng ta hòa nhập vào thế gian để tu hành. Chúng ta xây dựng một gia đình biểu mẫu để chúng sanh học tập. Nếu tất cả chúng ta đều rời khỏi thế gian thì họ cho rằng chỉ những người xuất thế gian có thể tu hành còn người thế gian bị tài, sắc, danh, lợi trói buộc, bó chặt. Tất cả do cách nghĩ, cách làm của chúng ta. Chúng ta tự nuôi nhốt mình. Chúng ta tự vào trong nhà rồi ném chìa khóa ra ngoài sau đó chúng ta tự kêu khổ. Chúng ta hoà nhập vào thế gian để tu hành thì chúng ta phải nỗ lực gấp đôi. Nếu chúng ta không gặp những khó khăn như vậy thì chúng ta không có môi trường rèn luyện mình. Rất khó nhưng không phải không làm được. Chúng ta sẽ làm được!

Chúng ta ở trong thế gian mà chúng ta muốn vượt thoát thế gian thì chúng ta phải dụng công hơn rất nhiều. Hòa Thượng dạy chúng ta: *“Thành gia lập nghiệp phải sáng suốt”*. Chúng ta đừng để chữ “gia” trói buộc. Chúng ta càng không nên vì “thành gia lập nghiệp” mà tạo nghiệp. Đa phần chúng ta vì “thành gia lập nghiệp” mà tạo nghiệp, thậm chí nghiệp cực ác.

Hôm qua, tôi đến thăm một gia đình người bạn, họ mới mở quán cà-phê, khi họ có ý định tổ chức sinh nhật cho một thành viên trong gia đình thì họ quyết định thịt rất nhiều gà. Họ đã có gia nghiệp rồi nên họ muốn hưởng thụ. Chúng ta thành gia lập nghiệp phải rất thận trọng. Chúng ta không tạo những nghiệp bất thiện để phải mang những quả báo không cần

thiết. Nhiều người vì “*thành gia lập nghiệp*” mà họ tạo ra rất nhiều ác nghiệp, chính họ đời này và con cháu đời sau phải nhận lấy.

Người thế gian tùy tiện vì việc “*thành gia lập nghiệp*” của mình mà tạo ra nhiều ác nghiệp nên họ và con cháu không thể tránh được oan gia trái chủ. Đạo lý này rất ít người biết! Người có trí tuệ thì “*thành gia lập nghiệp*” nhưng họ vẫn làm những việc để lưu danh thiên cổ. Người không có trí tuệ thì “*thành gia lập nghiệp*” sẽ tạo ra oán kết với chúng sanh, đời này, đời sau họ phải gánh lấy ác báo vô cùng vô tận. Chúng ta học Phật, chúng ta hiểu được điều này để dần dần hiệu đính lại khởi tâm động niệm của chúng ta. Khởi tâm động niệm của chúng ta chỉ là thuần tịnh, thuần thiện!

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!